

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1479. usque ad annum 1494

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118340

§. 125. Henrici investigatio in Eboracensis Ducis obitum, & Perkinii originem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66444)

Gallos sancita, penitus eversa erant, ac trans mare fuga sibi consuluerant, jam audito Eboracensis Ducis nomine animum erigunt, magisque immota, quam unquam alias fide Perkinum genuinum Eduardi filium esse sibi persuadent, cum in Hibernia pro illo, ut inquietabant, recognitus, atque in Flandria honoribus regiae suae dignitati congruis exceptus esset. Primo igitur ab eis secretae ac innumeræ contra Regem, ejusque regimen indignationes audiebantur, dein certantia plurimorum vota anxie suspirabant, ut dignus ille Plantagenetanæ stirpis furculus, qui a viro recens nato, ac dubiis natalibus ignobili suppressus erat, demum ad Angliæ folium erigeretur. Hisce quoque conjuratis Guilielmus Stanleyus nomen dedit, cui Clifordiæ Eques, necnon Barleyensis Dominus non solum sese adjunxerunt, sed etiam ceterorum conjuratorum nomine Legationem in se susceperunt, atque in Flandriam profecti sunt, ut sua quoque consilia cum Burgundiæ vidua conferrent, si famæ de Eboracensi Duce fides veritasque constaret.

Sæcul. XV.
A.C. 1494.

§. CXXV.

Henrici investigatio in Eboracensis Ducis obitum, & Perkini originem.

Henricus tumultuum in Flandria &
Rr 2 An-

Sæcl. XV.
A.C. 1494

Anglia fuscitatorum ignarus, tandem rem edocetur, ejusque Amici mox Regi auctores sunt, ut exercitum conduceret: ast ille præ armorum apparatu potio- rem habuit secretam solertiam, qua impostoris fallacia detegi, atque argumentis, testibusque omni exceptione majoribus convinci posset. Ergo in illos quatuor, qui de veri Eboracensis Ducis obitu proprio oculorum testimonio certi erant, inquiritur, ex his vero Londinensis turris Sacellanus, qui occisum terræ mandaverat, & Foresterus Tireli pedissequus jam fatis cesserant, hinc solum vita superstites erant Joannes Digtonus itidem Tireli famulus, necnon ipsemet Jacobus Tirelus, cui Richardus III. necis iussa dedit. Hos itaque Henricus comprehendi jubet, ut ex præscripto juris separatim ad quæstionem adducerentur: cum vero eorum responsa omnino consona essent, atque ambo Eboracensis Ducis mortem, adjuncta loci, temporisque ratione, testarentur, horum testimonia ubique divulgabantur: sublato igitur præcipui momenti dubio Henricus totus in eo erat, ut pari certitudine detegeret Perkini originem, natalia, ejusdem Parentes, ac cetera quæque, quibus fraudum artifex, ac adscititius, personatusque Dux comprobaretur. Ergo in Flandriam, omnesque urbes, quas Per-

Perkinus frequentasse credebatur, inter-
græ fidei viros ablegat; cumque illi de-
mandata sibi provincia egregie fungeren-
tur, Henricus eorum relationem sollici-
te per omnes regiones publicam reddidit.

Sæcul. XV.
A.C. 1494.

Nec hic stetit Henrici solertia; quippe Poyningum etiam, atque Warhamum Equites ad Philippum Belgii Archiducem ablegabat, qui eum de percepta fraudis notitia edocerent, rogarentque, ne ullo pacto mendaci huic juveni auxilium præberet; annuit equidem Philippus Archidux; ejus tamen Senatus Perkinum Henrici manibus concedere recusabat, obstante Burgundiæ vidua, utpote quæ illum publica voce Nepotem suum jactitabat. Ergo Henricus, ut Flandros nimis suæ erga Ducissam indulgentiæ pœnitentia subiret, edictum promulgat, quo omnes Archiducis subditi unacum bonis suis sine cunctatione ex Anglia discedere, Regis vero vasalli in Belgio hærentes nulla mora in Angliam redire jubebantur: Flandri hac legis severitate, atque interclusi cum Anglis commercii damno pressi, a Perkini partibus desistere compellebantur.